

rettiget til at kunne vente, at jo mere Indflydelse denne Autoritet faaer paa Valgene, som besidder den større Dannelse og Retskyndighed, med desto mere Sikkerhed kan man ogsaa vente, at disse Egenstaber ikke ville komme til at mangle hos de Mænd, som vælges til Forligsmæglere. Jeg skal, som sagt, gjerne indrømme, at det kan være en Skjønssag, men desto vigtigere forekommer mig en anden Betragtning, som jeg maa tillade mig at fremhæve, den nemlig, at det jo er Amtsrådene og ikke Sogneforstanderskaberne, hvem det overlades at sammenordne de forskjellige Dele af Forligsvæsenet til et Hele; det er Amtsrådet, som bestemmer Districtsinddelingen og tager Bestemmelse angaaende Mødestedet, og det er Amtsrådet, som maa paasee Amtets oekonomiske Interesser i det Hele; altsaa maa Amtsrådet ogsaa have Indseende med, at der ikke ved Ordningen af Forligsvæsenet paaføres Amtrepartitionens uforholdne Udgifter. Men, naar det nu er paalagt Amtsrådene at tage disse Hensyn i Betragtning og ordne Forholdene i det Hele, saa forekommer det mig at være urigtigt, naar man ved Siden deraf vedtager en Bestemmelse, som vil kunne gøre det umuligt for Amtsrådene tilbørligt at paaagte disse Hensyn, og dog vil dette kunne blive Tilfældet, dersom man vedtager § 2 saaledes, som den staaer i Lovforslaget. Det kan nemlig ikke nægtes, at, naar Sogneforstanderskaberne alle i een Kreds kun bringe de samme 2 Mænd i Forslag, saa vil Amtsrådet være udelukket fra enhver som helst Indflydelse paa Valgene, og Amtsrådet kommer da i den Forlegenhed at skulle uden

Bidere anerkjende disse Mænds Valg, uden Hensyn til, om de boe fjernt fra hinanden eller fjernt fra det Mødested, der ansees for det hensigtsmæssigste for Forligs-Districtet, og Amtsrådet vil da heller ikke kunne forhindre, at Amtrepartitionens fondene bebyrdes med nok saa store Omkostninger. Amtsrådene ville i alle nævnte Henseender være uden den fornødne Indflydelse paa, at en hensigtsmæssig Sammenordning kan naaes, og Sogneforstanderskaberne ville ved at udelukke Amtsrådene fra Indflydelse paa Valgene kunne decidere den hele Ordning. Dersom det Spørgsmaal nu forelaa, om ikke ogsaa den hele Sag ligesaa godt kunde finde sin Ordning gennem Sogneforstanderskaberne som hos Amtsrådene, saa var Sagen en heel anden, saa skulde jeg fra det Synspunkt, jeg her har for Die, slet ikke have Noget derimod, men det Spørgsmaal foreligger aldeles ikke; tværtimod paalægges det jo udtrykkeligt Amtsrådene at tage alle de nævnte Hensyn i Betragtning, saa at man dog ingenlunde kan hengive sig til den Tro, at Sogneforstanderskaberne nok alligevel ville tagttage alt i saa Henseende Fornødent; Sogneforstanderskaberne ville være i deres gode Ret, naar de sigte: disse Ting vedkomme os ikke, hvad enten Forligscommissairerne faae kort eller langt at reise, enten de boe bekvent for et for Districtet hensigtsmæssigt Mødested eller ikke, og enten Sagen koster Amtrepartitionens fonden lidt eller meget, det er altsammen Noget, som Amtsrådene maae paasee — det vedkommer ikke Valgene af Forligelsescommissairerne, hvormed vi alene have at bestille.